

Αθωνική

ΙΣΧΥΣ
ΝΙΚΑ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2006 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 122

Πολιτεία

Ἔσο ΚΑΛΟΣ!

Ἔσο πάντοτε καθάρως ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἔχω ἀδιάλειπτον ἐν τῇ καρδίᾳ σου τὴν ἐνθύμησιν Αὐτοῦ, ἵνα μὴ, χρονοτριβήσας πολὺν καιρὸν ἐξωθεν τῆς ἐνθυμώσεως Αὐτοῦ, γένης ἀπαρρησίαστος πρὸς Αὐτόν· διότι ἡ πρὸς τὸν Θεὸν παρρησία ἀποκτᾶται ἐκ τῆς πρὸς Αὐτὸν συνεχοῦς καὶ πολλῆς καὶ ἐντόνου προσευχῆς.

Ταπεινώσον σεαυτὸν κατὰ πάντα ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, καὶ θέλεις ὑψωθῆ ὑπεράνω τῶν ἀρχόντων τούτου τοῦ κόσμου. Προλάμβανε ἅπαντας διὰ τοῦ ἀσπασμοῦ σου καὶ τῆς προσκυνήσεως, καὶ θέλεις τιμηθῆ ὑπὲρ τοὺς προσφέροντας ὡς δῶρον τὸ καθαρὸν χρυσίον. Ἐξευτέλησον σεαυτὸν, καὶ θέλεις ἰδεῖ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ εἰς ἑαυτόν· διότι ὅπου πλημμυρεῖ ἡ ταπεινώσις, ἐκεῖ ἀκμάζει καὶ ἀνθεῖ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ. Ἐάν ἀγωνίζησαι νὰ καταφρονήσῃς ἀναφανδὸν ὑφ' ὄλων τῶν ἀνθρώπων, θέλει σέ κάμει ὁ Θεὸς νὰ δοξασθῆς. Μὴ θέλε νὰ φιλονεικῆς μετὰ τινος δι' ἐλάχιστον τι πρᾶγμα. Συναναστρέφου μετὰ τῶν ἐχόντων ταπεινώσιν· καὶ θέλεις μάθει τοὺς τρόπους αὐτῶν· διότι ἐάν καὶ μόνη ἡ θεωρία τῶν τοιούτων ἦναι ὠφέλιμος, πόσω μᾶλλον ἡ διδασκαλία αὐτῶν;

Ἀγάπησον τοὺς πτωχοὺς, ἵνα δι' αὐτῶν ἐπιτύχῃς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Μὴ πλησιάσῃς εἰς τοὺς φιλονεικούς ἀνθρώπους, ὅπως μὴ ἀναγκασθῆς νὰ ἐξέλθῃς καὶ σὺ ἐκ τῆς γαλήνης καὶ ἀταραξίας τοῦ νοός σου. Μὴ ἀηδιάσῃς τὰς δυσωδίας τῶν ἀρρώστων, καὶ μάλιστα τῶν πτωχῶν.

Ἀνάγκασον σεαυτὸν, ἵνα, ὅταν ἀπαντήσῃς τὸν πλησίον σου, τιμήσῃς αὐτὸν ὑπὲρ τὸ μέτρον αὐτοῦ, καὶ φίλησον τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καὶ κράτησον αὐτὰς ἐπὶ ὤραν μετὰ πολλῆς τιμῆς, καὶ ἐπαίνεσον αὐτόν εἰς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχει· καὶ, ὅταν χωρισθῇ ἀπὸ σοῦ, εἰπέ δι' αὐτόν ὅ,τι καλὸν καὶ τίμιον· καθότι διὰ τῶν τοιούτων σου τρόπων ἔλκει αὐτόν εἰς τὸ καλόν, καὶ ἀναγκάζεις αὐτόν νὰ σ' ἐντρέπηται διὰ τὸ ὅποιον ἔκαμες εἰς αὐτόν χαιρετισμὸν, καὶ σπεῖρεις εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σπέρματα ἀρετῆς· σὺ δὲ ἐκ τοῦ τοιούτου σου καλοῦ τρόπου συνηθίζεις καὶ ἀποκτᾷς τύπον καλόν, καὶ πολλὴν ταπεινώσιν καὶ ἄνευ κόπου κατορθοῖς μεγάλας ἀρετάς· ἐκτός δὲ τούτου, καὶ αὐτὸς ὁ πλησίον σου ἐάν ἔχῃ τι ἐλάττωμα, οὕτω τιμώμενος παρὰ σοῦ, εὐκόλως δέχεται παρὰ σοῦ τὴν θεραπείαν αὐτοῦ, ἐντρεπόμενος διὰ τὴν ὁποῖαν προσέφερες εἰς αὐτόν τιμὴν.

Τοῦτον τὸν τρόπον διατήρησον πάντοτε, τὸ νὰ γλυκοχαρετᾷς καὶ νὰ τιμᾷς πάντας, καὶ μὴ παρακινήσῃς τινὰ εἰς θυμὸν, ἢ φθονήσῃς, ἢ ἀποστραφῆς, μῆτε δι' αὐτὴν αὐτοῦ τὴν πίσιν, μῆτε διὰ τὰ κακὰ αὐτοῦ ἔργα· ἀλλὰ προφυλάττω, καὶ μὴ ἐλέγξῃς τινὰ, μῆτε νὰ μεμφθῆς διὰ κανένα πρᾶγμα.

† Ἰσαάκ Σύρου

ΓΕΡΟΝΤΩΝ

✘ Χρειάζεται κόπος. Ἡ προσευχὴ εἶναι καλὴ, ἀλλὰ πρῶτα νὰ καθαρῶσῃς τὰ πάθη σου. Ἄν ἔχῃς πάθη, δὲν μπορεῖς νὰ προσεύχῃς καθαρά.

✘ Ἐάν κάνῃς ὑπομονὴ καὶ παραβλέπῃς τὰ λάθη τοῦ πλησίον, ἀποδεικνύεις πραότητα, ταπεινώσι καὶ, ὅπου ὑπάρχει χειρονομία ἢ λογισμὸς ταπεινώσεως, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ κατεβῆ ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὸν ἄλλον καὶ νὰ τοῦ ἡσυχάσῃ τὸ πνεῦμα.

† Γέρων Διονύσιος

✘ Γιά νὰ μπορέσῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐνωθῆ μὲ τὸν Θεό, πρέπει πρῶτα νὰ ἔχῃ ὄρεξι νὰ βλέπῃ τίς ἀμαρτίες του. Ἄν πρῶτα δὲν τίς ἰδῆ, πῶς θὰ τίς μισήσῃ; Πῶς θὰ τίς κατηγορήσῃ;

✘ Ὅταν κάνῃς τὴν προσευχὴ σου νὰ θυμᾶσαι τὰ πάθη σου, τὰ ἀδύνατα σημεῖα σου. Νὰ θυμᾶσαι ὅτι ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ σέ συγκρατήσῃ, νὰ σέ δυναμώσῃ καὶ νὰ σέ βοηθήσῃ νὰ τὰ νικήσῃς. Καὶ μὴ φοβάσαι. Ὁ Χριστὸς δὲν θὰ σ' ἀφήσῃ. Εἶναι φιλόανθρωπος καὶ φιλόψυχος.

† Γέρων Ἰωὴλ

✘ Ἡ πιὸ μεγάλη τιμωρία γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἶναι νὰ τὸν "παραδώσῃ" ὁ Θεὸς στὸ ἴδιο του τὸ θέλημα. Στὴν ἐποχὴ μας, ποὺ ἀπέρριψε τὸν Χριστό, κανεὶς δὲν κατανοεῖ τὴν ὀλοφάνερη αὐτὴ δουλεία.

✘ Ὁφείλουμε νὰ φυλάξουμε τὸ πνεῦμα τῆς μετανοίας κατὰ τὴ διάρκεια ὅλης τῆς ζωῆς μας, μέχρι τέλους. Ἡ μετάνοια εἶναι ἡ βᾶσις τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ἡ συναίσθησι, ἡ διαίσθησι τῆς ἀμαρτίας μποροῦν νὰ ὀξυνθοῦν τόσο πολὺ μέσα μας, ὥστε νὰ γεννήσουν πράγματι βαθεῖα μετάνοια.

† Γέρων Σωφρόνιος

✘ Ἀπαιτεῖται προσοχὴ καὶ διορατικὴ παρατήρησι πρὸς τὸν ἔσω καὶ τὸν ἔξω ἄνθρωπο, γιὰ νὰ διακρίνομε καλά τί ὑπάρχει σέ μᾶς, τὸ ὁποῖο δὲν εἶναι τοῦ Θεοῦ καὶ πρέπει ν' ἀποβληθῇ καὶ τί ἀγαθὸ λείπει ἀπὸ μᾶς, τὸ ὁποῖο παραγγέλλει ὁ Θεὸς νὰ ἔχουμε καὶ πρέπει νὰ ἀποκτήσομε. Ὅταν ἔτσι ἐρευνῶμε τὸν ἑαυτὸ μας καὶ ἔχουμε προθυμία, ἢ θεῖα χάρις θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἐντελῶς ἀπὸ τὸ κακὸ καὶ θὰ ἀποκτήσομε τὴν ἀρετὴν.

† Γέρων Εὐσέβιος

Κάποιο χειμώνα έπεσε στην Κωνσταντινούπολι σφοδρή χιονοθύελλα! Τά πάντα πάγωσαν. Ο δυνατός άνεμος γέμισε μέ χιόνι όλα τά υπόγεια και ξεκόλλησε κεραμίδια, όχι μόνο από ψηλά κτίρια, αλλά κι από χαμόσπιτα. Οί φτωχοί στέναζαν και θρηνοῦσαν απελπισμένοι. Άλλοι πέθαιναν έξαντλημένοι από την πείνα και άλλοι χωμένοι μέσα στο χιόνι. Πιθάρια έσπασαν, δένδρα ξερριζώθηκαν και πουλιά ψόφησαν.

Η βαρυχειμωνιά κράτησε πολλές ήμέρες. Μετά από δύο εβδομάδες ο άνεμος κόπασε, όποτε, άργά ένα βράδυ ο Όσιος Άνδρέας ο διά Χριστόν σαλός, πού ήταν έντελως άστεγος και περισσότερο από τον καθένα έκτεθειμένος στο κρύο, εμφάνισθηκε στον πνευματικό του πατέρα Νικηφόρο και του διηγήθηκε:

- Δέν μπορούσα νά υποφέρω τό φοβερό κρύο και τον άέρα, γιατί ήμουν γυμνός, ξυπόλητος και άστεγος. Κατέφυγα λοιπόν στους φτωχούς, τούς όμοίους μου, αλλά δέν μέ δέχονταν. Μέ σιχαίνονταν και μ' έδιωχναν σαν σκύλο. "Φύγε από δω, σκύλε", μου έλεγαν. "Έξαφανίσου". Τόπο νά καταφύγω και νά σωθώ δέν έβρισκα. Άπελπίσθηκα. Φοβήθηκα πώς θά πεθάνω. "Άς είναι δοξασμένο", είπα, "τό όνομα του Θεού, γιατί, κι αν άκόμη πεθάνω, θά μου λογισθί σαν μαρτύριο. Ο Θεός δέν είναι άδικος.

ύπάρχει για σένα σωτηρία σ' αυτόν τον κόσμο". Ένώ όμως έλεγα αυτά μέ πολύ πόνο, ήρθα σε κατάνυξι. Κι επειδή μέ έσφιγγε τό κρύο και ο τρόμος, αναλύθηκα σε δάκρυα, μέ τά μάτια της ψυχής στραμμένα προς τον Θεό. Τά μέλη μου όλα πάγωσαν! Νόμισα εκείνη τή στιγμή ότι θά ξεψυχήσω...

Ξαφνικά ένιωσα ζεστασιά. Άνοιγω τά μάτια μου και βλέπω ένα νέο, πολύ ώραίο, ν' αστράφτη πιό πολύ από τον ήλιο! Στο χέρι του κρατούσε χρυσό κλαδί. Ήταν πλεγμένο μέ κρίνα και τριαντάφυλλα πού δέν έμοιαζαν μέ του κόσμου τούτου, όχι! Είχαν θαυμαστή ποικιλία. Ήταν άλλοιότικα στή φύσι και στή θωριά τους. Κρατώντας αυτό τό ώραίο κλαδί μέ κοίταξε και μου είπε: "Άνδρέα, πού ήσουν"; "Έν

σκοτεινοίς και έν σκιᾷ θανάτου", άποκρίθηκα. Κι ένώ άκόμη μιλούσα, μέ χτύπησε στο πρόσωπο μέ τό άνθοστόλιστο

ΘΑΛΠΩΡΗ

κλαδί λέγοντάς μου: "Άς πάρη δύναμι τό σώμα σου και ζωή άκατανίκητη".

ΤΟΥ

Άμέσως ή ευωδία εκείνων των λουλουδιών μπήκε στην καρδιά μου κι άστραπιαία μου έδωσε ζωή. Άκούω τότε μία φωνή νά λέη: "Πηγαίνετε τον νά τον παρηγορήσετε για δύο εβδομάδες και μετά πάλι νά επιστρέψη, γιατί θέλω ν' άγωνισθί άκόμη". Ένώ

κρατούσε ο λόγος, βυθίσθηκα σε βαθύτατο ύπνο και δέν κατάλαβα τί μου συνέβη. Ζούσα για δύο εβδομάδες εκεί πού διέταξε ή βουλή του Θεού,

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Αυτός πού έστειλε την παγωνιά, θά μου δώση και την υπομονή". Πήγα λοιπόν σε μία γωνιά και βρήκα ένα σκύλο. Ξάπλωσα δίπλα του μέ την έλπίδα πώς θά μέ ζέσταινε λίγο. Έκείνος όμως, όταν μέ είδε κοντά του, σηκώθηκε και έφυγε.

Είπα τότε στον εαυτό μου: "Βλέπεις, ταλαίπωρε, πόσο άμαρτωλός είσαι; Άκόμη και τά σκυλιά σε περιφρονοῦν και φεύγουν από κοντά σου και δέν σε δέχονται ούτε σαν όμοίό τους. Οί άνθρωποι σε άποστρέφονται σαν πονηρό δαίμονα. Οί όμοιοί σου φτωχοί σε διώχνουν. Τί άπομένει λοιπόν; Δέν

σαν νά κοιμήθηκα ευχάριστα μία νύχτα και ξύπνησα τό πρωί.

Βλέποντας ότι βρίσκομαι σε πάντερπνο και θαυμαστό παράδεισο, σάστισα. Διερωτώμουν τί σήμαινε αυτό. Ήξερα ότι έμενα στην Κωνσταντινούπολι. Τί δουλειά όμως είχα εκεί, δέν καταλάβαινα. Θαύμαζα και δέν μπορούσα νά δώσω κάποια εξήγησι.

Ένοιωθα σαν άσαρκος. Φορούσα χιτώνα χιονάτο, άστραφτερό, στολισμένο μέ πολύτιμα πετράδια και μέ ευχαριστούσε πολύ ή όμορφιά του.

Στό κεφάλι φοροῦσα στεφάνι ολόχρυσο καί λαμπρό, στά πόδια σανδάλια, καί ἤμουν ζωσμένος μέ κόκκινη ἀστραφτερή ζώνη. Ὁ παράδεισος ἦταν ὅλο φῶς, ἀλλά φῶς πρωτόγνωρο καί πολύ λαμπρό πού, καθῶς ἀκτινοβολοῦσαν τά λουλούδια, ἔπαιρνε ἓνα ἀπαλό ρόδινο χρῶμα. Μιά θεϊκή εὐωδία μέ διαδοχικές παραλλαγές πλησίαζε τήν ὄσφρησί μου καί μέ μεθοῦσε!

Μέσα στόν κήπο τοῦ Θεοῦ ἤμουν σάν βασιλιάς! Χαιρόμουν πολύ νά βλέπω τόν ἑαυτό μου νά κατοικῆ σέ τέτοιον τόπο. Ἐκεῖ ὁ Θεός ἔκανε νά φυτρῶνουν πολλά δένδρα. Δέν ἔμοιαζαν ὁμως μέ τοῦ φθαρτοῦ κόσμου. Ἦταν πάντοτε θαλερά, εὐωδιαστά καί φουντωτά. Ἦταν ψηλά, πολύφυλλα καί ἀπολαυστικά. Τά κλαδιά τους ἐγερναν καί, καθῶς κυμάτιζαν μεταξύ τους, γέμιζαν εὐωδία τήν ἀτμόσφαιρα καί σχημάτιζαν οὐράνιο τόξο.

Παράδοξο ἐπίσης ἦταν καί τοῦτο. Ἄλλα δένδρα εἶχαν μόνο ἄνθη, ἄλλα καρπό, ἄλλα μόνο ἄνθη καί φύλλα. Πάνω σ' αὐτά ὑπῆρχε κάτι πολύ θαυμαστό: Διάφορα ὠραία πουλιά, μικρά καί μεγάλα, μέ χρυσά καί χιονάτα φτερά. Μερικά κελαηδοῦσαν χωμένα στά φύλλα καί τό κελάηδημά τους, ὠραῖο καί τερπνό, ἀκουγόταν ὡς τήν ἀκρη τ' οὐρανοῦ.

Καθῶς βάδιζα χαρούμενος, νά! Βλέπω ἓνα μεγάλο ποτάμι νά διασχίζη τόν παράδεισο καί νά ποτίζη ὅλα ἐκεῖνα τά δένδρα περιβρέχοντας ἀθόρυβα τίς ρίζες τους. Ἐκεῖ ἔρχονταν ἄφοβα νά πιοῦν τά ὠραία πουλιά. Δεξιά κι ἀριστερά ἀπό τό ποτάμι ἀπλωνόταν ἓνα ἀμπέλι μέ χρυσαφένια φύλλα καί περιποιημένα κλήματα. Ἦταν γεμάτο μέ πολύ μεγάλα καί ὠραία σταφύλια, καί ἀπλωνόταν σ' ὅλο τόν παράδεισο, ὥστε νά στεφανώνωνται τά ἄλλα φυτά καί νά στολιζώνται μέ τήν περιπλοκή τῶν κλημάτων του.

Βλέποντας αὐτά χαιρόταν ἡ καρδιά μου καί μεταφερόμουν ἀπό φόβο σέ θαυμασμό καί ἀπό θαυμασμό σέ ἐκπληξι! Γιά πολλή ὥρα στεκόμουν ἔτσι καί ἄκουγα τόν ἤχο κάποιου ἀνέμου πού ἐρχόταν ἀπό τήν ἀνατολή. Καθῶς ἐρρίπιζε τά δένδρα, τά ἔκανε νά κυματίζουν καί ν' ἀποπνέουν ἀνέκφραστη εὐωδία. Ἀπολάμβανα μ' εὐχαρίστησι τό ἄρωμα πού σκόρπιζε ἐκεῖνος ὁ ἄνεμος. Νόμιζα πῶς θυμιάζαν ἄγγελοι μπροστά στόν Υἱό τοῦ Θεοῦ!

“Πῶς ἄραγε συνέβη σ' ἐμένα τέτοια εὐλογία”, ἀναρωτιόμουν καί ἀποροῦσα. Στήν ἀρχή εἶχα τήν αἴσθησι ὅτι ἤμουν ἐκεῖ μέ τό σῶμα. Δέν ἔνοιωθα ὁμως βάρος, ἐπιθυμία ἢ κάποιο ἄλλο χαρακτηριστικό τοῦ φθαρτοῦ σώματος, γι' αὐτό ἄλλαξα γνώμη. Ἐκτός ἂν ὤρισε ἔτσι ὁ καρδιογνώστης Θεός.

Καθῶς κυμάτιζαν τά παράδοξα δένδρα, καί μέ τό θροῖσμά τους ξέχυναν τερπνή μελωδία, ἔνοιωθα πάλι τήν εὐωδία καί τή γλυκύτητα καί ἔμεινα ἐκστατικός. Ὁ νοῦς μου εἶχε εἰσχωρήσει σέ μία μυστική μεγαλοπρέπεια! Ὅλα αὐτά μέ γέμιζαν χαρά καί ἀγαλλίασι.

Ἔστερα συνειδητοποίησα ἓνα ἄλλο θαυμαστό: Σ' ὅλο αὐτό τό διάστημα δέν εἶδα καθόλου νύχτα. Ἐκεῖ ὑπῆρχε ἀδιάλειπτο φῶς. Ἐκεῖ βασίλευε χαρά, ζωή, λαμπρότης καί ἀγαλλίασι!

Ὁσίου Ἀνδρέα τοῦ σαλοῦ

ΤΑΠΕΙΝΩΣΙΣ

καί

ΣΥΓΧΩΡΗΣΙΣ

Ὁ Ἐπίσκοπος κάποιας ἐπαρχίας ἔπεσε μία φορά σέ μεγάλη ἀμαρτία. Τήν ἄλλη μέρα ἦταν γιορτή κι ἐπρόκειτο νά λειτουργήσῃ σέ μία Ἐκκλησία, πού πανηγύριζε καί ὅπου πήγαινε, συνήθως, ολόκληρη ἡ πόλι.

Μ ὅλις μπήκε στήν Ἐκκλησία ὁ Ἐπίσκοπος, ἀνέβηκε στόν ἄμβωνα, φανέρωσε μπροστά στό πλῆθος τήν ἀμαρτία του, ἔβγαλε τό ὠμοφόριό του, τό ἔδωσε στόν Διάκονό του καί εἶπε μέ πολλή συντριβή, δυνατά, γιά ν' ἀκουστή ἀπ' ὅλους.

- Ὑστερα ἀπό τέτοια ἀμαρτία, δέν μπορῶ νά εἶμαι πιά Ἐπίσκοπός σας. Διαλέξτε κάποιον ἄξιο.

Ἐκανε νά φύγῃ, ὁ κόσμος ὁμως, πού τόν ἀγαποῦσε, τόν ἐμπόδισε.

- Μείνε στή θέσι σου κι ἄς εἶναι ἐπάνω μας ἡ ἀμαρτία σου, φώναξαν ὅλοι μέ μία φωνή.

Σ υγκινημένος ὁ Ἐπίσκοπος ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ λαοῦ, ἀνέβηκε πάλι στόν ἄμβωνα καί φώναξε:

- Ἄν θέλετε νά μείνω στή θέσι πού ἀνάξια κατέχω, θά κάνετε ὅ,τι σᾶς πῶ.

Πρόσταξε νά κλειστοῦν ἀμέσως οἱ πόρτες τῆς Ἐκκλησίας καί νά μείνῃ μόνο μία μικρή ἐξοδος. Ἐπεσε κατάχαμα μπροστά σ' αὐτή καί εἶπε στό ἐκκλησίασμα.

- Δέν θά ἔχη μέρος μέ τόν Θεό ὁποῖος δέν μέ πατήσῃ, προτοῦ βγῆ ἀπό ἐδῶ.

Ὁ ἰ Χριστιανοί, γιά νά μή χάσουν τόν Ἐπίσκοπό τους, ὑπάκουσαν. Ἐνας-ἓνας πού ἔβγαине, πατοῦσε ἀπό πάνω του. Ὅταν πέρασε καί ὁ τελευταῖος, ἀκούστηκε φωνή ἀπό τόν οὐρανό νά λέγῃ:

- Γιά τή μεγάλη του ταπεινώσι, συγχωρήθηκε ἡ ἀμαρτία του.

Προορατικό χάρισμα

Μία φορά στόν Άγιο Παντελεήμονα, τό Ρωσικό, τήν παραμονή τής πρώτης Ὀκτωβρίου, πού τελείται όλονύκτια ἀγρυπνία εἰς τιμήν τής Ἁγίας Σκέπης τής Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὁ Πατήρ Ἄνθιμος, μόλις ἐφθασε στό Μοναστήρι, παρά λίγο νά ξεψυχήση. Ὅταν συνήντησε γνωστό του ἀδελφό, τοῦ εἶπε:

- Τή νύχτα βρισκόμουν κοντά στό Μοναστήρι τοῦ Ζωγράφου, στήν ἐρημο, καί προσευχόμουν ὄρθιος, πάνω σέ μιά πέτρα. Τήν ὥρα τής προσευχῆς εἶδα τήν Μητέρα τοῦ Θεοῦ νά κατεβαίνει ἀπό τόν Οὐρανό στό Μοναστήρι σας. Καθώς ἤμουν γεμάτος χαρά ἀπό αὐτή τήν ὄπτασία, βιάστηκα νά ἐρθω νά Τήν βρῶ ἐδῶ, ὥστε νά σκεπάσῃ μέ τό μαφόριό Της κι ἐμένα τόν ἀμαρτωλό μαζί μέ τούς τιμῶντας Αὐτήν δούλους. Ἄλλά, μόλις ξεκίνησα ἀπό τόν τόπο ἐκεῖνο γιά νά τρέξω ἐδῶ, ξαφνικά, φάνηκε ἕνα φίδι, πετάχθηκε μέ ὀργή ἐπάνω μου καί μέ δάγκωσε δυνατά στό πόδι. Ἐνόησα ὅμως, ὅτι αὐτό τό ἐμπόδιο ἦταν ἀπό φθόνο τοῦ μισόκαλου καί δέν ἔδωσα σημασία στό δάγκωμα. Τό μόνο πού μέ ἔνοιαζε, ἦταν νά φθάσω ὅσο τό δυνατόν γρηγορώτερα στό Μοναστήρι σας.

Ὁ ἀδελφός κοίταξε τό πόδι τοῦ Παπα-Ἄνθιμου καί πράγματι, τό τραῦμα ἀπό τό δάγκωμα ἦταν σοβαρό. Ἡ μεγάλη ἀγάπη τοῦ Γέροντα γιά τόν Θεό τόν εἶχε κάνει πιά ἀναίσθητο στό σωματικά παθήματα.

Κάποτε ὁ Γέροντας Ἄνθιμος ἔκανε πέντε μήνες νά ἐπισκεφθῆ τό Ρωσικό. Οἱ Μοναχοί δέν γνώριζαν τήν αἰτία. Ἀνησυχούσαν καί εἶχαν πολλούς λογισμούς: "Μήπως κάποιος τόν εἶχε στενοχωρήσει;", "Μήπως κάτι τοῦ συνέβαινε;". Ὁ Πνευματικός τής Μονῆς ἤξερε ἕναν Ἡσυχαστή, στόν ὅποιο ὁ Πατήρ Ἄνθιμος εἶχε ἐμπιστοσύνη, καί τόν παρεκάλεσε νά

μάθῃ τήν αἰτία. Ὁ Ἡσυχαστής ρώτησε τόν Πατέρα Ἄνθιμο, κι ἐκεῖνος ἀπήντησε:

- Ὅσο θά μέ ἐπαινοῦν ἐκεῖ καί θά μέ τιμοῦν σάν Ἅγιο, δέν θά πηγαίνω... Τήν τελευταία φορά, ὅταν ἤμουν ἐκεῖ, ἕνας Ἱερομόναχος ἔπεσε στά πόδια μου καί εἶπε: "Προσεύχεσθε, Ἅγιε Πάτερ, γιά μένα τόν ἀμαρτωλό, νά σωθῶ δι' εὐχῶν σας...". Βλέπεις; Πῶς μπορῶ τώρα νά πάω ἐκεῖ, ἀφοῦ μέ τιμοῦν σάν Ἅγιο;

Ὁ Πατήρ Ἄνθιμος πουθενά δέν εἶχε μόνιμη κατοικία, ἀλλά ὀλόκληρο τό Ἅγιον Ὄρος ἦταν κατοικία του. Στά τελευταία χρόνια τής ζωῆς του ἔμενε κοντά στό Μοναστήρι τοῦ Ζωγράφου, τό Βουλγαρικό, καί πολλές φορές βοηθοῦσε στό κτίσιμο, σέ ἐπιδιορθώσεις τής Μονῆς -κουβαλοῦσε πέτρες καί νερό.

Τόν Αὐγουστο τοῦ 1867, ὁ μέγας Ἀσκητής ἐπισκέφθηκε, γιά τελευταία φορά, τό ἀγαπητό του Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, τό Ρωσικό. Μπήκε μέσα στή Μονή καί πῆγε ἀμέσως στόν ξενώνα. Ἐκεῖ συνήντησε τόν φίλο του Πατέρα Βίκτωρα καί τοῦ μιλοῦσε πολλή ὥρα, νουθετώντας τον πῶς νά νικήσῃ τούς πονηρούς λογισμούς καί τά πάθη. Στό τέλος τοῦ εἶπε κατ' εὐθείαν:

- Τώρα δέν θά ἔλθω πιά ἐδῶ, ἐπειδή σύντομα θά πεθάνω.

Πράγματι, ἔτσι ἔγινε. Στό τέλος Νοεμβρίου τοῦ ἴδιου χρόνου πῆγε στήν Μονή Ζωγράφου καί ἐκεῖ ἔπεσε ἄρρωστος. Τόν ἔβαλαν στό Νοσοκομεῖο τής Μονῆς, στό ὅποιο ἔμεινε γιά δώδεκα ἡμέρες. Τήν 9η Δεκεμβρίου τοῦ 1867 ὁ Πατήρ Ἄνθιμος ἄφησε τό Περιβόλι τής Παναγίας, ὅπου ἀγωνίσθηκε φιλότιμα, καί ἀνεπαύθη πιά ἐν Κυρίῳ.

Γέροντος Παΐσιου

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχός Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Ἐπεὶ ἔστι τυπογραφεῖο: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17,6 Ε.

κωδ. ταχ. 2777

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ

Ταχ. Γραφεῖο
ΑΘΗΝΑ 14

Ἀριθμός Ἰσοδίου
4 93 9

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ